

στὸν οὐρανὸν στὸ βωμὸ τοῦ ἡλίου. Τώρα ἔχει πιά λευτερωθεῖ ἀπ' ὅλα τὰ ἐπίγεια... ἀρχίζει νὰ χαράζει ἡ μέρα...

*

Αὐτὸ εἶναι δρᾶμα; μὲ ρώτησε κάποιος θεατῆς, ποὺ καταλάβαινε ἀπὸ δραματικὴ τέχνη, φεύγοντας ἀπὸ τὸ θέατρο ὕστερ' ἀπὸ τὴν παράσταση τῆς Βουλιαγμένης καμπάνας.

—Αὐτὸ εἶναι ὄνειρο, τοῦ ἀπάντησα.

—Ἐχεις δίκιο· δὲν ξύπνησες ἀκόμα... Εὐπνᾶ, θὰ δῇς τὸ δρᾶμα...

ΘΕΑΤΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

(Στὴν κυρά ποὺ μοίρασε στοὺς Κορφοὺς τὰ μεταφρασμένα Βαγγέλια).

Μὲ τὸ στόμα σου τὸ πάντα γελαστό,
τὴ γλῶσσα σου, ποὺ Παναγιὰ θυμίζεις,
ἀναγκάζεις νὰ λατρεύουν τὸ Χριστὸ
μὲ τίς Γραφὰς τοῦ Πάλλη ποὺ χαρίζεις.

Α.

Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

Στὸ τελευταῖο φυλλάδιο τῶν «Echos d'Orient» τῆς Πόλης δημοσιεύθηκε τὰκόλουθα

ΨΥΧΑΡΗ «Ζωὴ καὶ Ἀγάπη ἐστὶ μοναξιά» κτλ
Ὁ κ. Ψυχάρης, καθὼς τὸ ξέρουν ὅλ' οἱ ἀναγνώστες μας, δὲν εἶναι μόνο ἓνας ἀπὸ κείνους ποὺ ὡς τὴν ὥρα γνωρίζουν καλύτερα τὴ δημοτικὴ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, μεσαιωνικὰ καὶ νέα· ἡ μαλλιαρικὴ σκολὴ τὸν ἀναγνωρίζει ἀκόμα καὶ γι' ἀρχηγό της, καὶ ἐννοῶ τὴ νέα καὶ παληκαρίσια σκολὴ ποὺ ζητάει καὶ ἀγωνίζεται νὰ κάνει ὄργανο φιλολογικὸ τῆ δημοτικῆς γλῶσσας.

Τὸ καινούριο βιβλίον τοῦ κ. Ψυχάρη εἶναι ρωμάντζο ἢ, ὅπως ὁ ἴδιος τὸ λέει, τὰ ἱστορικὰ ἐνός καινούριου Ρωμπισώνα. Ἐνας Ρωμῖος ναύτης; ὁ Γιάννης, ἀφίεται ἀπὸ τὸν καπετάνιο του στὸ ἐρημόνησο τῆς Σάντας Κλάρας, καὶ ἀπὸ καὶ περνάει ὕστερα σ' ἄλλο νησί, τὴ Μασατιέρα. Βρισκόμαστε στὸ

ἀρχιπέλαγο Σάν Φερνάντεζ, στὴ μέση τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἴσα ἴσα καὶ ποὺ παραδοσιακίστηκε ὁ Σελκίρκης. Ὁ Γιάννης ζώντας στὴ μοναξιά ἀποζώνεται. Ὁ ἐρχομὸς μιανῆς κοπέλλας τὸν ξετραβάει ἀπ' αὐτὸν τὸν ξεπεσμό. Καὶ στοὺς δύο μαζί ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ μελλοῦνταν νὰ καταντήσουνε στὴν τάξη τῶν κατσικίων καὶ τῶν ἀγρίοσκυλων τῆς συνηθισμένης συντροφίης τους, ἃ δὲν τοὺς πείνανε ἀπὸ τὸ ἐρημόνησο. Τελιώνει τὸ ρωμάντζο μὲ τὸ γάμο τους. Τὸ θέμα τοῦ βιβλίου πολὺ ἐνδιαφέρει, ἂν καὶ δὲν μπορῶ οὔτε νὰ παραδεχθῶ τίς ἀπιθανότητες καὶ τὰ πηδημάτα στὴ δῆγηση, οὔτε νὰ πιστέψω τέτοιον ἱσχυρισμὸ, οὔτε νὰ βρῶ σωστὴ τὴν ἀνάγκη τέτοιας ζουγραφίας. Λίγο μονότονο τὸ σύνολο καὶ γιὰ τοὺς Ρωμῖους ἀναγνώστες, πιστεύω, καὶ λίγο περισσὴ ἡ ψυχολογικὴ ἀνάλυση.

Ἡ γλῶσσα ὅμως, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαῖο, ἀψεγάδιαστη. Ὅλοι τῆς νεοελληνικῆς οἱ φίλοι θὰ οἰχαριστηθοῦν με δαύτη.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμμένοι» κτλ.

Χαριτωμένο τὸ τρίπτυχο δρᾶμα τοῦ διευθυντῆ τοῦ Νουμά «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμμένοι»... Λέει ὁμορφα ὁμορφα αὐτοῦ μέσα γερὲς ἀλήθειες στοὺς συμπαιτριώτες του. Τοῦ εὔχουμαι νὰ τραβήξει μὲ τὸ μέρος του ὅσο μπορεῖ περσότερους, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐλπίζω νὰ ἰδῶ, γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμα, νὰ γίνῃ δεχτὸ τὸ δρᾶμα τοῦ ἀπάνου σ' Ἀθηναϊκὴ σκηνή.

Στὸ ἴδιο βιβλίο, ὕστερ' ἀπὸ τὸ δρᾶμα, βρίσκονται δύο μικρὰ διηγήματα· ἡ Χρυσανθή καὶ Τάφος στὸ γιαιλό.

Περὶττό, ἐννοεῖται, νὰ σημειώσω πὼς ἡ γλῶσσα του εἶναι ἡ καθαρώτερη νεοελληνικὴ.

R. BOUSQUET

Η ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ

Δὲν εἶναι τραγούδι, δὲν εἶναι σκοπὸς,
μήτ' ὄνειρον εἶναι. ποὺ τρέμει καὶ σβένει...
— Ἀνάσταση νιώθω στὰ στήθη μου ἐντός,
ζωὴ μέσ' οὐκ· φλέβες ἡ ἀγάπη σου χύνει.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (γελώντας). Κι ἀπὸ τότε δὲν ξεκόλλησε. Κολλημένος σὺν τίς μακμαρίνιες κουκουβάγιες του...

Η ΡΗΝΑ. Εἴταν τόσο δύσκολο, βλέπεις, νὰ ξεκολλήσῃς!.. Μήπως δὲν ξεκολλοῦν κάθε χρόνο τόσες ζωντανὲς κουκουβάγιες ἀπὸ καὶ μέσα, μ' ἓνα δίπλωμα δεμένο στὴν οὐρά τους, σὺν τενεκὲς σὲ σκυλιού οὐρά!.. Ἀλήθεια, τοῦ λόγου σου, κ. Φωστήρας, δὲν πῆρες δίπλωμα;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ὁ κ. Φωστήρας εἶναι σωστός φωστήρας... ὄνομα καὶ πράμα. Ψέματα;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ἡ καλωσύνη σας. Τίποτ' ἄλλο;

Η ΡΗΝΑ. Τὴν ἀλήθεια καὶ τίποτα περισσότερο.

Η ΕΛΠΙΔΑ. Κλαῖ, ἃς εἶναι. Γιὰ τὸ Γιάννη μιλάμε καὶ ὄχι γιὰ τὸν κ. Φωστήρα. Καὶ μ' ὅλες τίς μπερμπατιές του, καλὸς, παντὰ καλὸς. Διαμάντι ἡ καρδιά του. Μοῦ τῶλεγε κάθε φορὰ: «Τὸ κεφάλι φταίει, νύφη, μὰ θάλλάξῃ καὶ αὐτό».

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Μοναχὰ ποὺ ἀργοῦσε νάλλάξει τὰναθεματισμένο!

Η ΡΗΝΑ. Ἀλλάξε ὅμως...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (κοροδευτικά). Ἀλλάξε;

Η ΕΛΠΙΔΑ (σοβαρά). Σὰς τὸ βεβαιώνω. Ἀλλάξε καὶ πολὺ μάλιστα.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Χαίρουμαι καὶ τὸ πιστεύω ἀφοῦ μοῦ τὸ βεβαιώνουν τὰ ὁμορφα χεῖλιά σας!

Η ΕΛΠΙΔΑ (τάχα εὐχαριστημένη). Εἴστε ἓνας...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ἀλλάξε λοιπὸν κεφάλι ὁ Γιάννης; Περὶφημα!

Η ΡΗΝΑ. Αὐτὸ δὲ τὸ εἶδατε καὶ λόγου σας μὲ τὰ μάτια σας δῶ καὶ λίγη ὥρα.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Τὸ εἶδα.. Τὸ εἶδα... Βέβαια τὸ εἶδα! Εἶδα πὼς ἔλλαξε τὸ κεφάλι τοῦ φτωχοῦ τοῦ Γιάννη καὶ χειροτέρεψε!

Η ΡΗΝΑ (πηγαίνει στὸ νιβάνι καὶ παίρνει τὸ βιβλίο). Νὰ ποῖο φταίει, ὅχι ὁ κ. Φωστήρας.

Η ΕΛΠΙΔΑ. Τὸ Βαγγέλιο;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Μάλιστα, τὸ Βαγγέλιο, τὸ βέβηλο, τὸ μεταφρασμένο, τὸ προδοτικό!.. Αὐτὸ στ' ἀλήθεια ἔχει τὴ δύναμη νάλλάξῃ κεφάλια καὶ νὰν τὰ χειροτερεύει... νὰν τὰ στραβώνει...

Η ΡΗΝΑ. Μοναχὰ δασκαλικά κεφάλια δὲν εἶναι ἱκανὸ νάλλάξῃ γιατί αὐτὰ εἶναι ποὺ εἶναι πιά πέτρινα.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Παρακαλῶ, παρακαλῶ... Ὅχι ἴσαμε καί.

Η ΡΗΝΑ. Λόγου σου τραβάς ἀκόμα μακρύτερα.

Η ΕΛΠΙΔΑ (γελαστό). Μὴ καυγάδες!.. Ἀ, δὲ θέλω καυγάδες σίτι μου!

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξω-
ρικὸ φρ. χρ. 10
20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κδόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν Σταθμοῦ Τροχιόδρομου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.
Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΔΥΟ

φοβερά ἐγκλήματα μέσα σὲ μιὰ βδομάδα πατέρας τὸ γιὸ καὶ ἀδερφὸς τὴν ἀδερφή. Γιὰ τὸ δεύτερο δὲν ἔχει πολλὰ λόγια νὰ πεῖ κανεὶς: «Ὅσο καὶ νᾶναι φοβερό, ἔχει πάντα καὶ τὴ φωτεινὴν του ὁψη ἀφοῦ μᾶς ἀποδείχνει πὼς τὸ αἶσθημα τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς διατηρεῖται ἀκόμα ζωντανὸ στὶς λαϊκὲς τάξεις, αἶσθημα ποὺ ὅσο ἂν τῷ βροῖσκε λίγο παρὰξένον ὁ συγγραφεὺς τῆς «Τιμῆς», μένει πάντα ἅγιο γιὰ τὸ Ρωμαῖκο λαὸ καὶ τοῦ σκεπάζει μονάχα αὐτὸ ἄλλα μερικὰ του ψεγάδια.

Τάλλο ἐγκλημα, τὸ πρῶτον, εἶναι καὶ τὸ φοβερώτερον—ὁ πατέρας ποὺ σκότωσε τὸ γιὸ του, παληκάρι τριάντα χρονῶν καὶ στήριγμα τῆς φαμελιάς, γιατί δὲν τοῦ ἀγόρασε ἓνα καπέλλο τὴν πρωτοχρονιά καὶ γιατί μάννα καὶ ἀδερφάδες ἀγαποῦσαν περισσότερο τὸ γιὸ ποὺ δούλευε νυχταμέρα καὶ τοὺς ἔτρεφε, παρὰ τὸν

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Καυχάδες; Μὲ τὴ Ρηνούλα μας καυχάδες; Μὲ μιὰ τόσο ὁμορφη κοπέλλα;

Η ΡΗΝΑ. Μὲ τὸ Φωστήρακι μας; Μ' ἓναν τόσο ἔξοχο σοφὸ;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Σὺν Αὐλικὸι μιλάτε.

Η ΡΗΝΑ. Δηλαδή ψεύτικα;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ναί, μὰ καὶ εὐγενικά.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ὁ χαχαχτήρας μου τίτιος. Ἡ καρδιά μου...

Η ΕΛΠΙΔΑ. Γιὰ τὸ Θεό, μὴ μᾶς παρουσιάσετε τὴ ζουγραφία τῆς καρδίας πούναι κρεμασμένη στὸ στόμα... Νὰ καὶ ὁ πατέρας!

Ο ΓΕΡΟ-ΣΑΒΑΣΤΟΣ (μπαίνοντας). Καλημέρα, Ἐλπίδα μου... Ἐλα δῶ, Ρήνα μου!.. (Στὸ Φωστήρα). Κ' ἐσύ εἰδῶ;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Πατέρα!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Πὼς ἔχετε;

Η ΡΗΝΑ. Κύριε Σεβαστέ!

Ο ΓΕΡΟ-ΣΑΒΑΣΤΟΣ. Ὅχι πιά «Κύριε». Δὲ χρειάζεται, τὸ «Κύριε». Πατέρα καὶ σύ, πατέρα νὰ μὲ λές.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (τάχα συμπαθητικά). Πὼς; Κόρη σας καὶ ἡ κ. Ρήνα;

Ο ΓΕΡΟ ΣΑΒΑΣΤΟΣ. Κόρη μου βέβαια, καὶ

πατέρα που όλημερίς γκρίνιαζε και δεν τους άφινε να φάνε γλυκό ψωμί.

“Εγκλημα τόσο φοβερό από τόσο παράξενες άφορμές είναι από τα πολύ σπάνια στον τόπο μας. Έδω σκοτώνουμε για το φιλότιμο, σκοτώνουμε πάνον στη βράση της έκλογής, σκοτώνουμε πολλές φορές κι από σφέρο, μα δε σκοτώνουμε κι από τέτοιον είδους ζούλια που μόνο σίς όλωσδιόλου ξεφυλισμένες κοινωνίες τη βρίσκει κανείς. Εμείς δεν πολιτιστήκαμε ακόμα τόσο για να ξεφυλιστούμε σε τέτιο βαθμό και γι’ αυτό μα μοναχά εξήγηση χωράει στο δράμα της περασμένης Κυριακής, πως ο πατέρας θάτανε τρελλός, κ’ έτσι θύναι, άφου μόλις είδε το παιδί του νεκρό, γύρισε το ίδιο το μαχαίρι καταπάνω του και γιόμισε το κορμί του λαβωματιές.

ΘΑ

θαματουργήσει ή Κυβέρνηση του Θεοτόκη αν τα καταφέρει και μείνει μερικούς μήνες—δε λέμε χρόνια, γιατί μήνες μονάχα της χρειάζονται—στα πράματα. Και τί δε θα κάνει! Εύρετες έκλογικές περιφέρειες, άποκλεισμός των άξιωματικών από τη Βουλή, στρατό, στόλο, εκπαίδευση, χίλια δυο πράματα και θάματα. Κάθε μέρα οι φημερίδες γιομάτες σχέδια και νομοσκέδια.

Όσο νάρθει όμως ο καιρός που θα τα εφαρμόσει όλ’ αυτά, καταγίνεται έτσι για να περνά ή ώρα της, σε πάφες και σε διορισμούς. Και καλά κάνει. Τί; θα μένουν τόσοι Υπουργοί με σταυρωμένα τα χέρια όσο νάρχινάσει ή Βουλή;

ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ

πως ένας δυό από κείνους που λαβωθήκανε τις προάλλες στην Πάτρα, μέσα στο βαπόρι, απ’ τον τρελλό δασοφύλακα, θα κάνουν άγωγή της Κυβέρνησης και θάν της ζητήσουν άποζημίωση.

Δίκιο έχουν οι άθρωποι και πρέπει ναποζημιωθούν, άφου ή Κυβέρνηση ένα υπάλληλο τρελλό τον κρατούσε στην ύπερσία και τον άφινε μάλιστα να γυρίζει κι άρματωμένος στο δρόμο. Το κακό μοναχά είναι πως δε θάν τα πλερώνει ο Υπουργός που τον κρατούσε στην ύπερσία, μα όλοι μας, γιατί άμα πλερώνει το Δημόσιο όλοι μας πλερώνουμε και δεν το καταλαβαίνουμε.

άγαπημένη κόρη... Γυναίκα του παιδιού μου, του Γιάννη μου...

Η ΡΗΝΑ (του φιλεί το χέρι). Πατέρα!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Έγινε κιόλας ο γάμος;

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Οι τύποι λείπουνε, μα θα γίνουν κι αυτοί σε λίγες μέρες, στα έβγα του Μαγιού.

Η ΕΛΠΙΔΑ. Τάποφασισες λοιπόν, πατέρα;

Η ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Άποφασισμένο από καιρό. Ο Γιάννης έμεινε, μα τάποφασισε κι αυτός σήμερα. Τά μιλήσαμε μέσα.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Κ’ έφυγε τώρα;

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Όχι, μέσα είναι, σε λίγο θάρθει. Τον θέλεις;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ναι, κάτι.

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Περίμενε τονε. Σήμερα θα φωτίσει ή χαρά το σπίτι μας. Θα στραφεί πέρα πέρα ή άγάπη. Το σπίτι του Σεβαστού άρκετά δοκιμάστηκε. Καιρός πάλι να πυργωθεί περήφανο, να στεριώσει τα θεμέλια του με την άγάπη. Η μέρα προβαίνει... Περίμενε, κ. Φωστήρα. Θα δεις κάτι μεγάλο σε λίγο έδω μέσα.

Η ΕΛΠΙΔΑ. Τί καλό μας έτοιμάζεις, πατέρα;

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ (χαρούμενα). Έγώ τί-

γεγονότο κι αυτό. Έγινε κι ο θάσος που θα παραστήσει και φέτος τις «Νεφέλες» του Σουρή στην Αθήνα, στον Περαιά και στις έπαρχίες. Νά, λοιπόν που κι ο καινούριος χρόνος δε θα περάσει δίχως τάρωματα τα Σουριακά που καταπλημμυρίζουνε τις «Νεφέλες» του Άριστοφάνη.

Κρίμα μοναχά που ο ποιητής από τώρα δήλωσε στις φημερίδες πως οι κυρίες δεν κάνουν να ιδούν τις «Νεφέλες» του. Γιατί τάχα; Τέτιο έθνικό έργο μόνο για τους άντρες έγινε;

ΔΙΟΡΙΣΤΗΚΕ

κάποιος καινούριος πάρεδρος στο Έλεγκ. Συνέδριο—ρουσφέτι από τα μεγάλα κι αυτό—και τα μέλη του Συνεδρίου δε θελήσανε ναν τον άφίσουνε να όρκιστεί γιατί δεν είχε, λέει, τα προσόντα.

Μα δεν προφτάσανε ναν το καλοσυλλογιστούν και ναν το καλοαποφασίσουν αυτό, όταν το μυαλό τους φωτίστηκε και βρήκανε πως ο καινούριος πάρεδρος έχει ένα και δυνατό προσόντο που άξίζει για χίλια, ότι δηλ. ήταν ιδιαιτέρος γραμματικός του Θεοτόκη και ύποστηρίζοντανε φοβερά από την Έξουχότητά του. Τάλλα προσόντα τί του χρειαζόντουσαν; Όρκίστηκε κι ο καινούριος πάρεδρος και τα κ. κ. Προσόντα βρήκανε την ήσυχία τους που τους την είχαν ταράξει για λίγες στιγμές.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΚΤΛ.

Φίλε «Νουμά»

Μας τά πρόκοψε κ’ ένας που ύπογράφεται Δροσίνης με την πρότασή του από τις στήλες καπιας πρωινής έφημερίδας για των εκπαιδευτικών την καλύτερεψη. Για το πρώτο μέρος του άρθρου του, όπου δηλ. συσταίνει στον ύπουργό να κάνει άρχή της «εκπαιδευτικής άναπλάσεως» με την ίδρυση ατυμβουλίου της δημοσίας εκπαίδευσως, δεν έχουμε να πούμε τίποτα· πάει καλά ως έδω. Έρεχεται όμως ύστερα άλλο ζήτημα, που μονάχος του το διατυπώνει: «εκ τίνων θ’ άποτελήται το συμβούλιον αυτό το έχον τόσον ύψηλήν άποστολήν»

ποτα. Η άγάπη θα μας το φέρει το καλό και να το! (Μπαίνει ο Γιάννης μαζί με τον Κωστή).

Η ΡΗΝΑ. Ο άδερφός μου!

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ο άδερφός σου;

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Ο άδερφός μας, Ρήνα. Τονέ βρήκα που κουβέντιαζε με τον πατέρα άμα με φώναζε πολίωρα στο γραφείο του!..

Ο ΚΩΣΤΗΣ. Ναι, έστειλε και μου μήνυσε ο κ. Σεβαστός πρωί πρωί.

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Ηθέλα ναν τα συμφωνήσω με τον κ. Κωστή πριν κουβεντιάσω με το Γιάννη. Δε δυσκολεύτηκα καθόλου. Κ’ οι τρεις, με την πρώτη κουβέντα, βρεθήκαμε σύφωνοι...

Η ΡΗΝΑ. Δυό χρόνια έχω, πατέρα, να ιδώ τον άδερφό μου και τονέ βλέπω σπίτι σου.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (που μπαίνει αυτή τη στιγμή). Σπίτι σου, Ρήνα, σπίτι σου. Γιατί σπίτι σου μέσα βρίσκεσαι...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ (τονέ ζυγώνει). Άδερφέ μου!

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (αμβέει και τονέ φιλεί). Άγαπημένε μου άδερφέ

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Νά ή άγάπη που σάς έλεγα. Άγάπη μεγάλη, Εύαγγελική!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ναι, Εύαγγελική... (Σιγά). Μα κατά το μεταφρασμένο, το βέβηλο Βαγγέλιο!

Και το λύνει μονάχος του πάλι, με τον παλτά. Άκούστε. Ταχτικά μέλη του θα είναι τρεις καθηγητές της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου, δυό των Φυσικομαθηματικών, ένας της Θεολογίας, ένας γυμνασιάρχης της Αθήνας κι ο Διευθυντής του Διδασκαλείου. Τί άμορφα που τους διάλεξε, ε; Καθηγητές της Φιλολογίας, Θεολόγοι, γυμνασιάρχες, διευθυντές Διδασκαλείου· ψεγάδι στο συμβούλιο δεν μπορώ να βρω, αυτός όμως ο κ. Δροσίνης μου φαίνεται πως θα ήρθε καινούρια απ’ την Κίνα στον τόπο μας και βλέποντας τα εκπαιδευτικά μας χάλια πολύ σωστά και πολύ λογικά προτείνει για συμβούλους αυτούς που άραδικσαμε. Βεβαίαν παντού άλλου έξόν στην Ελλάδα καταλληλότερα απ’ αυτά πρόσωπα δεν μπορούσε να βρεθ και δείχνει καθαρά ο άνθρωπος πως τώρα μόλις φρέσκος μας κόπιασε ή από την Κίνα. καθώς είπα, ή πιθανώτερο απ’ τα ύψη του Θιβέτ, όπου θα ζούσε μακάριος ίσα με τώρα κι όπου δεν πιστεύω να έχουνε και την παρμηκή ιδέα για το Ρωμάνιο. Άλλωθς θα ήξερε ο Δροσίνης, πως εκείνο που είναι άλλοι λογικοί, δεν είναι το ίδιο και για τον τόπο μας, πως τα δικα μας τα πράματα δε μοιάζουνε με τα συνειθισμένα των άλλων εθνών, παρ’ ξεχωρίζουνε ή κι άναποδίζουνε, ίσως γιατί, όπως ο συχωρεμένος ο Μακρarakης το ήθελε, έμιαστε ο περιούσιος λαός, κ’ έτσι θα κοίταζε να βγάλει τάνάποδο συμπερασμα από κείνο πούθγαλε με τη λογική στο χέρι. Άν ήξερε λ. χ. πως μέσ’ στους καθηγητές της φιλολογίας βρίσκεται κι ο διαπρεπής Μιστριώτης και πως αυτός είναι, θαρρώ, και συμβούλος στο Άρχαιο κ’ έχει και τις πειότερες ελπίδες να γινε και άρχιπρόεδρος, όχι πρόεδρος μονάχα, στο Δροσινικό συμβούλιο· αν ήξερε πως τα ίδια μυαλά με τους φιλολόγους, δασκάλικα δηλαδή, έχουν και οι φυσικομαθηματικοί και οι γιατροί και οι νομικοί καθηγητές του Πανεπιστημίου όσο για το εκπαιδευτικό ζήτημα—εξαιρέσεις πάντα υπάρχουν—, κι αν λεί και για τους θεολόγους, πως αυτοί είναι ούτε να τους άγγίζεις, αν βγάλεις έξω ένα Διομήδη Κυριακό· αν τα ήξερε αυτά ο Δροσίνης, θα φώναζε: Για το Θεό μήν τύχη και στο συμβούλιο που προτείνω, βάλτε κανον καθηγητή του Πανεπιστημίου. Κι αν ήξερε πως οι γυμνασιάρχες είναι συγγενήδες του Μιστριώτη, δορυφόροι της προγονικής ευλείας και της άπογονικής κακομοιρίας, πως δεν ξέρουν άλλο από γραμματικούς κανόνες, πως όλο όλο το μάθημά τους είναι να ύπαγορεύουν σημειώσεις από να βί-

Ο ΚΩΣΤΗΣ (που βρίσκεται σιμά του και τον άκούει). Τί θέτε να πείτε μ’ αυτό, κύριε;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (μπιστευτικά). Θέλω να πω πως αυτοί οι χυδαίοι σ’ όλα τους είναι άστοιχοι, ακόμα και στις παντρείες τους!

Ο ΚΩΣΤΗΣ (τον κοιτάζει ξαφνιασμένα). Δε σε καταλαβαίνω!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (τραβιέται από σιμά του). Άπελπισία!.. Άπελπισία!.. «Μήπως κι αυτός είναι από τους μαθητάδες τους»... «Έτσι και θύνα!.. Κι αυτός μπουκαμένος με ρούμπλια!.. Ο δάχτυλος!.. Ο δάχτυλος!.. Ο Παλαβιστικός δάχτυλος!..

(Τελώνει το Β’ μέρος)